

Յովելի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթերորդ-օրապահ Ադվենտիստական Եկեղեցին - Թիւ Տասնօթը

Jeff Pippenger
2025-12-23

Թիվ տասնյոթ

Նախորդ հոդվածն ավարտեցինք Աբրամի և Պողոսի մարգարեությունների մի անավարտ քննությամբ, որոնք տող առ տող ներկայացնում են 430-ամյա մի ժամանակաշրջան՝ կազմված 30 տարուց, որին հաջորդում են 400 տարիներ: Ենթադրում եմ, թե աստվածաբանության աշխարհում կան ոմանք, ովքեր կարող են այդ 30 տարիները դիտել որպես 400 տարիներին հաջորդող ժամանակահատված, սակայն ընդհանուր առմամբ այդ երեսուն տարիները վերագրվում են ժամանակաշրջանի սկզբին: Արդյո՞ք 400-ին հաջորդում է 30-ը, թե՞ 30-ին՝ 400-ը: Դա երեսունն է, որին հաջորդում են չորս հարյուրը, որովհետև կան բազմաթիվ վկաներ՝ հաստատելու երեսնամյա մի ժամանակաշրջան, որ կապված է երկրորդ մարգարեական ժամանակաշրջանի հետ և նրան է հաջորդում:

Ծննդոց 41:46-ում Հովսեփը երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց ծառայել Փարավոնին: Ապա սկսվեցին առատության յոթ տարիները, որոնց հաջորդեցին սովի յոթ տարիները: Հովսեփը, որպես Քրիստոսի նախատիպ, երեսուն տարեկան հասակում հաջորդվեց 2520 օրից բաղկացած երկու ժամանակահատվածներով: Երբ Քրիստոսը երեսուն տարեկան էր, հաջորդեցին երկու 1260-ական ժամանակահատվածներ, որոնք միասին կազմում են 2520. սա, իր հերթին, կապված է երկու թագավորությունների վրա եկող յոթ ժամանակների հետ:

Դավիթը երեսուն տարեկան էր, երբ թագավոր դարձավ, և նա քառասուն տարի թագավորեց, ինչպես նշված է Բ Թագավորաց 5:4-ում: Դավիթը նախատիպն է Քրիստոսի, և երբ Քրիստոսը երեսուն տարեկան էր, Նա մկրտվեց, ապա տարվեց անապատ՝ քառասուն օրով, իսկ ապա՝ Իր հարությունից հետո, որը նախապատկերվում էր Իր մկրտությամբ, Նա մնաց և անձամբ ուսուցանեց աշակերտներին քառասուն օր: Խաչի վրա Երուսաղեմի կործանումը ողորմությամբ հետաձգվեց քառասուն տարով՝ զուգահեռելով իրենց ուխտի պատմության սկզբում անապատում մեռնելու քառասուն տարիներին:

Եզեկիելը երեսուն տարեկան էր, երբ Եզեկիել 1:1-ում կանչվեց մարգարե լինելու: Այժմ ժամանակ չեմ հատկացնի՝ անդրադառնալու Եզեկիելի երեսուներորդ տարվան հաջորդած ժամանակաշրջանին, սակայն կներդնեմ հաստատված փաստերի վրա հիմնված մի կարճ AI-ամփոփում այն մասին, թե որքան տևեց նրա ծառայությունը: «Եզեկիելի մարգարեությունները Հին Կտակարանի ամենաճշգրիտ թվագրվածների շարքում են, և ամբողջ գրքում տրված են 13 կոնկրետ տարեթվեր: Սրանք բոլորը

հաշվարկվում են Հովակիմի գերության տարվանից (մ.թ.ա. 597 թվականը՝ որպես 1-ին տարի), ապահովելով հստակ ժամանակագրական շրջանակ՝ շուրջ 22 տարի տևողությամբ»:

Հիսուսը երեսուն տարեկան էր, երբ մկրտվեց, և ապա շատերի հետ հաստատեց ուխտը մեկ շաբաթվա համար:

Նեոը մարգարեաբար կառավարվում է Քրիստոսի օրինաչափությամբ, և ինչպես Քրիստոսը երեսուն տարի պատրաստության մեջ էր՝ Իր գործը որպես Երկնային Քահանայապետ ստանձնելու համար, այնպես էլ նեոի համար ճանաչված երեսունամյա մարգարեական պատրաստության շրջանը սկսվեց 508 թվականին «ամենօրյա»-ի հեռացումից և տևեց մինչև 538 թվականը, երբ պապականությունն օժտվեց իշխանությամբ՝ որպես կեղծ քահանայապետ. ճիշտ ինչպես Քրիստոսը Իր մկրտության ժամանակ օծվեց գործությամբ, որովհետև պապական խավարի 1260 տարիները զուգահեռելու էին Քրիստոսի 1260 օրերին՝ մաքուր լույսի մեջ, Իր մկրտությունից մինչև խաչը, ինչը համընկնում է 1798 թվականին պապականության մահաբեր վերքի հետ:

Այս՝ երեսնամյա ժամանակաշրջանով սկսվող նախորդ երկփուլ ժամանակահատվածներից և ոչ մեկը չի նախորդում ուխտի մեջ մտնելու Աբրամի եռաստիճան ընթացքի նրա առաջին քայլին: Ուստի հենց Աբրամին է առաջինը հիշատակվածը, թեև այդպես կարող էր լինել միայն այն բանից հետո, երբ դա հաստատվեց Պողոսի երկրորդ վկայությամբ: Երբ Պողոսը գրեց իր խոսքերը, 400-ամյա մարգարեությունը դարձավ 430-ամյա մարգարեություն, որի առաջին 30 տարիները առանձնացված են ժամանակի վերջին շրջանից:

Ես պնդում եմ Քրիստոսի բնավորության հիման վրա, ինչպես այն ներկայացված է որպես Ալֆա և Օմեգա, որ հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտի գործընթացում, որոնք Աբրամի և Պողոսի երեսուն տարվա երկակի մարգարեության օմեգան են,—որին հաջորդում են չորս հարյուր տարիները,—պետք է ունենա իր համապատասխանությունը ուխտի պատմության օմեգայում, որն է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմությունը: Երեսուն տարվա մի ժամանակահատված, որին հաջորդում է մեկ այլ առանձին ժամանակահատված, պետք է կատարվի այնպիսի կերպով, որը ժամանակ չի կիրառում, այլ իրագործում է Աբրամի հիմնարար 430 տարվա մարգարեությունը: Լավ կլինի, եթե կրկին ընթերցեք նախորդ այդ պնդումը, ապա վերադառնաք այս կետին և շարունակեք առաջ:

Հիսուսը, Հովսեփը, Դավիթը և Եզեկիելը բոլորը երեսուն տարի պատրաստության մեջ էին այնպիսի մի աշխատանքի համար, որը վերջին օրերում պետք է նախատիպավորեր Աստծո ժողովրդին: Եզեկիելը՝ մարգարեն, Հովսեփը՝ Քրիստոսին՝ Քահանային նախատիպավորողը, և Դավիթը՝ թագավորը: Չորս խորհրդանիշ, սակայն խորհրդանիշներից մեկը, որը ներկայացնում է Երկնային Քահանայապետին, ունի մարդկային և Աստվածային ներկայացուցիչ: Այդ չորս վկաները բոլորը համակարծիք են Աբրամի երեսուն տարիների հետ, որոնց հաջորդում է մարգարեական

Ժամանակաշրջան:

Նեոլ պատրաստության մեջ էր երեսուն տարի, ապա գորացվեց 1260 տարի, մինչև որ 1798 թվականին ստացավ իր առաջին մահը: Նա երկրորդ մահվան խորհրդանիշն է, որովհետև կրկին մեռնում է, երբ փորձության ժամանակը փակվում է: Երկրորդ մահը հավիտենական մահ է: Մենք ծառայում ենք հարություն առած Փրկչի, որովհետև Քրիստոսը հավիտենության համար չմեռավ. Նա չմեռավ երկրորդ մահով: Երբ պապականության մահաբեր վերքը բժշկվի, Հայտնություն տասներեքը ցույց է տալիս, որ նա կրկին պիտի թագավորի 42 ամիս, ինչը ներկայացնում է մարգարեական ժամանակաշրջան՝ առանց ժամանակի տարրի:

Երբ նա հարություն առնի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, այն բանակը, որը հակադրվում է նրա գործին, այն մարդիկ են, որոնք հարություն առան Հայտնություն տասնմեկի երեքուկես օրերի վերջում: Երկու հարություն առած իշխանություններ, որոնք երկուսն էլ դրոշ են՝ մեկը յոթերորդ օրվա շաբաթի, և մեկը՝ արևի,— դառնում են ամբողջ աշխարհի համար կողմնորոշման կետ, մինչև մարդկությունը կատարում է իր վերջնական ընտրությունը կյանքի կամ մահվան համար:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նեոլ, որը նաև գազանն է, կներկայացնի վիշապի, իր իսկ՝ գազանի, և սուտ մարգարեի եռակի միությունը: Այդ երեք գորությունները կմիավորվեն Աստծո եկեղեցու դեմ, որը պետք է բարձրացվի բոլոր լեռներից վեր: Աստծո հաղթական եկեղեցին պատրաստության մեջ է երեսուն տարի՝ ոչ թե բառացի երեսուն տարի, այլ հաստատված մարգարեական ժամանակահատված, որին երեսուն է կցված, և որը 1844 թվականի հրամանից հետո դեռևս մնում է ուժի մեջ որպես մարգարեություն՝ մատնանշելով, որ մարգարեական ժամանակի կիրառությունն այլևս վավեր չէ: Պարզ է տեսնել, որ երեսուն տարիները ներկայացնում են մարգարեի, քահանայի և թագավորի պատրաստության ժամանակաշրջան, որոնք, որպես հաղթական եկեղեցի, կներկայացնեն փառքի արքայությունը: Եզեկիելի, Քրիստոսի, Հովսեփի և Դավթի չորս վկաները ներկայացնում են Աստծո արքայության իշխանությունը այն նույն ժամանակահատվածում, երբ պապականությունը և եռակի միությունը աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն:

Հաղթական եկեղեցին բարձրացվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և Հին ու Նոր Կտակարանների վկայության համաձայն՝ ուխտի ժողովուրդը, որը կազմում է հարյուր քառասունչորս հազարը, պիտի դառնա քահանաների թագավորություն:

Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, կառուցվում եք իբրև հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, ընդունելի Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ա Պետրոս 2:5:

Քահանաները պետք է երեսուն տարեկան լինեին, երբ սկսում էին ծառայել տաճարում, հետևաբար կիրակնօրյա օրենքից առաջ գոյություն ունի մի ժամանակաշրջան, որի ընթացքում մի քահանայություն է պատրաստվում ծառայելու որպես առաջին պտղի թափահարման ընծա: Քահանաները, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարն են,

ներկայացված են որպես Ղևտացիներ՝ Ուխտի Պատգամաբերի կողմից իրականացվող մաքրագործման գործընթացում: Գոյություն ունի մի մարգարեական շրջան, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը, որի ընթացքում մաքրագործման գործընթացը պատրաստում է սրբացված ծառայություն վերջին անձրևի ժամանակաշրջանի համար: Պատրաստությունն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով, ուստի երեսունի շրջանը ներկայացնում է քահանաների պատրաստությունը՝ այդպիսով համապատասխանելով քահանայի համար պահանջվող տարիքին: Քրիստոսը, որպես Քահանայապետ, Իր ծառայությունը սկսեց երեսուն տարեկանում, և քանի որ Հովսեփը խորհրդանշում է Քրիստոսին, նա նույնպես իր ծառայությունը սկսեց երեսուն տարեկանում: Կեղծ Քրիստոսը պատրաստության մեջ էր երեսուն տարի, ուստի մենք ունենք երեք վկա, որ երեսուն տարվա ժամանակաշրջանը ներկայացնում է մի քահանայության պատրաստությունը:

«Մոտալուտ մեծ հարցը կգտի նրանց, ում Աստված չի նշանակել, և Նա կունենա մաքուր, ճշմարիտ, սրբացված ծառայություն՝ պատրաստված ուշ անձրևի համար»:
Selected Messages, գիրք 3, 385:

Քույր Ուայթը հստակ ուսուցանում է, որ երբ էլ եկեղեցին մաքուր է, Մարգարեության Հոգին գործում է: Երբ մեծ հարցը որումը զատում է ցորենից, դուք կունենաք սրբագործված ծառայություն՝ կազմված Հիսուսից և քահանա Հովսեփից, որ և՛ Աստվածային է, և՛ մարդկային, Հիսուսից և Եզեկիել մարգարեից, Հիսուսից և Դավիթ թագավորից: Նրանք, ովքեր պատրաստվում են երեսուն տարիներով խորհրդանշված ժամանակամիջոցի ընթացքում, պիտի լինեն հարյուր քառասունչորս հազարի թվում և ներկայացվում են որպես մարգարեներ, քահանաներ և թագավորներ: Այս երեք մարդկային կերպարներն էլ աստվածաշնչյան խորհրդանիշներ են Քրիստոսի՝ որպես մարգարեի, քահանայի և թագավորի ծառայության, ուստի երեսուն թիվը մեզ թույլ է տալիս եզրակացնել, որ այս երեք կատեգորիաներից յուրաքանչյուրում, որոնք արտադրվում են աստվածաշնչյան խորհրդանիշների միջոցով, որոնք պատրաստվել են երեսուն տարի, երբ Քրիստոսի հետ միավորվում են, ներկայացնում են Աստվածության և մարդկության միավորումը: Այսպիսով, այն քահանաները, որոնք պատրաստվում են խորհրդանշական երեսնամյա ժամանակահատվածի ընթացքում, ներկայացվում են որպես Աստվածության՝ մարդկության հետ միավորված դրոշ:

Վերջին պապական արյունահեղության 42 ամիսը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ Քրիստոս 42 ամիս մարդկանց մեջ շրջում է Իր աշակերտների անձերում: Ստրկության և հարստահարման 42 ամիս, որն ավարտվում է ազատագրմամբ, ինչպես ներկայացված է Աբրամի երկակի մարգարեության 430 տարիներով: Աբրամի չորս հարյուր տարին ավարտվում է Կարմիր ծովի ազատագրմամբ, որը Աստվածաշնչյան դասական պատկերացումն է շնորհի ժամանակի փակման՝ պապի խորհրդանշական 42 ամիսների ավարտին:

Քառասուներկու ամիսները ներկայացնում են փորձության ժամանակը՝ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից մինչև մարդկային փորձաշրջանի փակվելը: Սակայն այդ 42 ամիսների ընթացքում, նախապատրաստության երեսնամյա

Ժամանակաշրջանին հետևելով, Քրիստոս հաստատում է ուխտը՝ մնացորդի անձի մեջ: Նեոի կեղծ քահանան հասնում է իր վերջնական վախճանին հենց այնտեղ, ուր Քրիստոս մահացավ իր գծում, ինչը հենց այն տեղն է, ուր Եգիպտոսի թագավոր Փարավոնը մահացավ իր գծում: Կարմեղոս լեռան վրա Բահադի մարգարեները սպանվեցին՝ այդպիսով նույնացնելով կեղծ մարգարեի մահը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դուք ունեք կեղծ մարգարե, որն այն ժամանակ սպանվում է, վիշապը՝ ներկայացված Փարավոնով, և գազանը՝ ներկայացված պապականությամբ: Այս բոլորը ներկայացված են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ հակամարտության մեջ Աստծո քահանաների, թագավորների և մարգարեների հետ: Եկեղեցին մաքրվում է հենց կիրակնօրյա օրենքից առաջ, և մարգարեության պարզեր վերականգնվում է՝ հենց այնտեղ, ուր կեղծ մարգարեն մահանում է: Այդ ժամանակից ի վեր պատերազմը ընթանում է ճշմարիտ կամ կեղծ մարգարեական լուրի շուրջ:

Խորհրդանշական երեսունամյա ժամանակահատվածը ներկայացնում է մի շրջան, որը նախորդում է Կիրակնօրյա օրենքին: Այդ շրջանը քահանաների համար պատրաստության շրջան է, որովհետև Քրիստոսը նրանց օրինակն է ամեն բանում, քանզի սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառանը: Աբրամի մարգարեության առաջին երեսուն տարիների ընթացքում ուխտը հաստատվեց, և այսպիսով բացահայտվում է, որ ինչ էլ որ ներկայացնի քահանաների պատրաստության շրջանը, այն այն ժամանակահատվածն է, երբ Տերը նորոգում է Իր ուխտը հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, ինչպես նախապատկերված է Աբրամի ալֆա պատմությամբ: Այդ շրջանը պատրաստության ժամանակ է այն քահանաների համար, որոնք սկսում են ծառայել Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ երեսուն տարեկանում, երբ օծվում են Սուրբ Հոգով, ինչպես Քրիստոսը՝ Իր մկրտության ժամանակ: Մեկ այլ ճշմարտություն ևս, որ կարելի է քաղել Աբրամի ալֆա պատմությունից, այն է, որ ինչ էլ որ ներկայացնի այն շրջանը, որը տանում է դեպի Կիրակնօրյա օրենքը, այն պետք է վեհաշուք նշանակություն ունենա, որովհետև օմեգան միշտ ավելի գորավոր է, քան ալֆան: Կիրակնօրյա օրենքը այն օմեգան է, որը ներկայացված է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ով, խաչով, Եգիպտոսում Ջատիկով, և այդպես շարունակ:

Կիրակնօրյա օրենքը ներկայացնում է այն ժամանակաշրջանի ավարտը, որը խորհրդանշված էր երեսնամյա ժամանակահատվածով: Այն նախապատկերվել է գործնականում յուրաքանչյուր գլխավոր փրկագործական պատմությամբ, և այն նաև ընտրյալ ժողովրդի ուխտի պատմության ավարտն է, որը սկսվեց Աբրամից: Ժամանակաշրջանի ավարտի վերաբերյալ մարգարեական վկայության այդպիսի ծանրակշիռ կշռով, և հենց այդ ժամանակաշրջանի լուրջ նպատակը նկատի ունենալով, ո՞րը պիտի լիներ դրա ելակետը:

Կա մի մարգարեական ժամանակաշրջան, որը ներկայացված է երեսուն տարիներով և, բազմաթիվ վկաների վկայությամբ, ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով: Այդ կետում սկսվում է դրան հաջորդող մի ժամանակաշրջան, որը ներկայացված է տարբեր թվային արժեքներով, և այդ ժամանակաշրջաններից յուրաքանչյուրը շարադրում է մի

մարգարեական պատմական գծի վկայություն, որը հաջորդում է կիրականօրյա օրենքին: Այդ ժամանակաշրջաններից ոմանք ներկայացնում են եկեղեցու պատմության ներքին գիծը, իսկ ոմանք՝ աշխարհի արտաքին գիծը, որն ընթանում է դեպի Արմազեդոն:

Հավանաբար այս հանգրվանում տեղին է մեզ հիշեցնել, որ մենք մերժում ենք վերջին օրերում որևէ ժամանակային մարգարեությունների կիրառումը՝ որևէ ճանաչելի ամսաթվեր ներկայացնելու իմաստով, մինչև որ օրը և ժամը կհայտարարվեն պատուհասների վերջում: Ես կօգտագործեմ Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլուխը՝ ցույց տալու համար իմ այն միտքը, որ այլևս չենք կիրառում մարգարեական ժամանակը: Տասներկուերորդ գլխում կան երեք համարներ, որոնք նշում են մարգարեական ժամանակը:

Եվ ես լսեցի կտավե հանդերձներով զգեստավորված մարդուն, որ կանգնած էր գետի ջրերի վերևում, երբ նա բարձրացրեց իր աջ ձեռքը և իր ձախ ձեռքը դեպի երկինք ու երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելը, այս բոլոր բաները պիտի կատարվեն: Դանիել 12:7.

Եվ այն ժամանակից, երբ մշտական զոհաբերությունը վերացվի, և կանգնեցվի ավերակություն պատճառող պղծությունը, պիտի լինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր: Դանիել 12:11.

Երանելի է նա, ով կսպասի և կհասնի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Դանիել 12:12.

Միլլերի հետևորդներն այս երեք համարներից յուրաքանչյուրի ճիշտ ըմբռնումն ունենին: Այս երեք մարգարեությունները այն ճշմարտությունների մասն են, որոնք ներկայացնում են հիմքերը: Սակայն այս համարների վերաբերյալ միլլերիական ըմբռնումը հիմնված էր օրը մեկ տարվա սկզբունքի կիրառության վրա: Քանի որ «ժամանակ այլևս չկա», այս համարները պետք է ունենան մեկ այլ կիրառություն, որովհետև բոլոր մարգարեությունները խոսում են վերջին անձրևի ժամանակաշրջանի մասին: Այս համարները պետք է ունենան վերջին անձրևին վերաբերող այնպիսի ըմբռնում, որը ժամանակ չի գործածում պատգամ կազմելու համար և չի հակասում այս համարների միլլերիական ըմբռնմանը: Այս երեք համարներից կենտրոնական համարի՝ (տասնմեկերորդ համարի) վերաբերյալ ճիշտ միլլերիական տեսակետն այն է, որ այն ներկայացնում է երկակի ժամանակաշրջան, որը սկսվում է երեսնամյա ժամանակահատվածով, որին հաջորդում են 1260 տարիները: Տասնմեկերորդ համարը նշում է այն երեսնամյա ժամանակահատվածը, որը նախորդում է կիրականօրյա օրենքին, ինչպես ներկայացված է ամայության պղծության հաստատմամբ:

Դանիելի տասներկուերորդ գլուխը Աստծո Խոսքի այն գլուխն է, որը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի մաքրման գործընթացը, որ տեղի է ունենում վերջին օրերում՝ վախճանի ժամանակ, երբ Դանիելի գրքից մի մարգարեություն բացվում է:

Տասնմեկերորդ համարում մենք գտնում ենք մի մարգարեություն, որը պիոներները ճիշտ հասկացան որպես երեսնամյա ժամանակաշրջան, որը տանում է դեպի

1260-ամյա ժամանակաշրջան: Տասներկուերորդ գլխում յոթերորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարների երեք մարգարեություններն էլ կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Վախճանի ժամանակ այդ երեք մարգարեությունները պետք է բացվեն, որովհետև Աստծո Խոսքը երբեք չի ձախողվում: Հենց այդ նույն գլխում է ներկայացված Աստվածաշնչում մարդկային փորձաշրջանի փակման ամենահստակ պատկերը, ուստի տասներկուերորդ գլուխը, անկասկած և ավելի որոշակիորեն, նույնացնում է աղվենտիզմի վախճանը, քան աղվենտիզմի սկիզբը:

Դանիել տասներկուսի մեջ գտնվող երեք մարգարեությունները կնքված էին հենց այն Սուրբ Գրքի հատվածում, որտեղ կնքելն ու ապակնքելը գտնում են իրենց հիմնական մարգարեական սահմանումը: Այդ երեք մարգարեությունները ապակնքվում են հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ, որովհետև Ալֆան և Օմեգան միշտ որևէ բանի վախճանը ներկայացնում են՝ այդ բանի սկզբի հետ միասին:

Տասներկուերորդ գլխի երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններում ապակնքվողը ներկայացնում է Աստծո մարգարեական Խոսքի վերջնական ապակնքումը: Այդ ապակնքումը ներկայացված է Հայտնության առաջին գլխում, երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը ապակնքվում է՝ փորձության ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ: Դանիել տասներկուսի տասնմեկերորդ համարը համապատասխանընկերն է Աբրամի և Պողոսի կողմից երկակի մարգարեության առաջին ներկայացման, որը սկսվեց երեսունամյա մի ժամանակաշրջանով:

Դանիել տասներկուսում ներկայացված երեք մարգարեությունները խորհրդանշական ժամանակաշրջաններ են, որոնք բացվում են վերջի վերջին ժամանակում, և այդ բացվելը տանում է Աստծո ժողովրդի վերջնական մաքրմանը: Այդ երեք մարգարեություններից առաջինը տրվում է հենց Քրիստոսի կողմից, և երբ Նա ներկայացնում է մարգարեությունը, կանգնած է ջրերի վրա՝ բեհեզ հազած, նշանավորելով մարգարեական մի ժամանակաշրջանի ավարտը, որը ներկայացված է որպես 1260 տարի, և սահմանելով այդ ժամանակաշրջանի վախճանը որպես Աստծո ժողովրդի զորության ցրման ավարտը: Վերջին օրերի Աստծո ժողովուրդը հարյուր քառասունչորս հազարն է, և նրանք ցրված են եղել:

Քրիստոսը ոչ միայն ջրի վրա կանգնած է՝ պատասխանելով մի հարցի, այլև այդ հարցը սկսվում է «Մինչև ե՞րբ» բառերով: «Մինչև ե՞րբ»-ը մարգարեական խորհրդանիշ է, որը նաև ուղղվում է Հիսուսին, երբ Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում տրվում է հարցը. «Մինչև ե՞րբ»:

Եվ մեկը ասաց այն մարդուն, որ սպիտակեղեն էր հագել և կանգնած էր գետի ջրերի վրա. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշալիքների վախճանը»:

Եվ ես լսեցի քաթանե զգեստ հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտի սուրբ ժողովրդի զորությունը ցրիվ տալը, այս բոլոր բաները պիտի վերջանան: Դանիել 12:6, 7.

Հիսուսին ներկայացված հարցը, որ Հիդդեկել գետի տեսիլքում ներկայացված է որպես բեհեզ հագած մարդ, սա է. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշքների վախճանը», իսկ Ուլայի գետի տեսիլքում Հիսուսին, որ ներկայացված է որպես Պաղմոնի (այն որոշ սուրբը), հարց է տրվում. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտնջենական զոհաբերության, և ամայացնող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը տրորվեն ոտքի տակ»:

Քույր Ուայթը հայտարարում է, որ Շինարի մեծ գետերի ափերին Դանիելին տրված տեսիլքները այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և երկու գետի տեսիլքների հետ կապված՝ Հիսուսին տրվում է մարգարեական «հարցը», որը միշտ Կիրակնօրյա օրենքն է առաջ բերում որպես «պատասխան»: Սակայն երկու պատասխաններն էլ ներկայացված են մարգարեական ժամանակի համատեքստում, որը ավարտվեց 1844 թվականին: Պիոներները ճիշտ կերպով ճանաչեցին ութերորդ գլխի հարցի և Ուլայ գետի տեսիլքի պատասխանը, և նրանք հասկացան, որ 1798 թվականն այն ժամանակն էր, երբ ավարտվեց Աստծո ժողովրդի գործության ցրումը: Բայց 1844 թվականից հետո, երբ ավարտվեց Աստծո մարգարեական Խոսքի «ժամանակային կիրառությունը», «Մինչև ե՞րբ» մարգարեական հարցը վերահաստատում է պիոներների հասկացողությունը որպես «մինչև 2300 օր, ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ», և Դանիելի վերջին տեսիլքում եղած «Բոլոր» «հրաշքները» պիտի կատարվեն, երբ երեքուկես խորհրդանշական օրվա ընթացքում սուրբ ժողովրդի ցրումը ավարտվի:

Դանիելի վերջին երեք գլուխների Հիդդեկել գետի տեսիլքը և յոթերորդից իններորդ գլուխների Ուլայի գետի տեսիլքը Քույր Ուայթի կողմից նույնացվում են որպես «Սենաարի մեծ գետերը»: Բոլոր պատմական և աստվածաշնչյան գիտնականները նույնացնում են, որ Սենաարի հետ առնչվող գետերը միայն երկուսն են, և երկուսն էլ մեծ գետեր են: Այդ երկու գետերն են Տիգրիսը (Հիդդեկելը) և Եփրատը: Ուլայի գետը Սենաարի Եփրատը չէ. այն Պարսկաստանում գտնվող փոքր, մարդաշեն ջրանցքանման գետ է, ոչ թե Սենաարում: Այն տեսիլքի Ուլայի գետը, որը պարունակում է Ադվենտիզմի հիմքն ու կենտրոնական սյունը, չի գտնվում Սենաարում, սակայն մարգարեուհին Ուլային նույնացնում է որպես Եփրատ՝ Սենաարի մեծ գետերից մեկը:

Հիդդեկելի տեսիլքը ներկայացնում է վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի արտաքին պատմությունը, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն, իսկ Ուլայի տեսիլքը ներկայացնում է Քրիստոսի գործը՝ Իր Աստվածությունը մարդու մարդկայնության հետ միավորելու մեջ: Մարգարեական առումով ներշնչանքը Ուլայի գետը գործածում է որպես երկրորդ վկա Եփրատ գետի հետ միասին՝ նույնացնելու այն գործը, որ Քրիստոսի կողմից կատարվում է Իր Աստվածությունը մարդկության հետ միավորելիս:

Եփրատն ու Տիգրիսը երկուսն էլ սկիզբ են առնում Եդեմում և անցնում ուխտի պատմության ողջ երկայնքով: Երբ դրանք հոսում են ադվենտիզմի կենտրոնական սյան մեջ՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Եփրատը միավորվում է մարդակերտ Ողայի ջրանցքի հետ՝ ներկայացնելու համար Աստվածության և մարդկության միավորումը, որը կատարվում է հավատի գործադրմամբ այն մարդկանց մեջ, որոնք ներկայացված

են որպես հարյուր քառասունչորս հազար: Ողայը ներկայացնում է փորձություն Աստծո մարգարեական Խոսքի հեղինակության վերաբերյալ, որովհետև այն հակադրության մեջ է դնում Էլեն Ուայթի հեղինակությունը, որը նույնացնում է պարսկական Ողայ գետը Սենաարի մեծ գետերից մեկի հետ, աշխարհի փորձագետների կարծիքի հետ:

Ուլայի գետի խորհրդանիշը ներկայացնում է փորձություն՝ մարդու խոսքի՝, թե՛ Աստծո Խոսքի վերաբերյալ: Արդյո՞ք մարդիկ են ճիշտ, թե՛ Քույր Ուայթի կողմից ներկայացված խոսքերն են ճիշտ: Արդյո՞ք Ուլայի գետը ներկայացնում է Պարսկաստանում գտնվող մի առանձին գե՞տ, թե՞ ներկայացնում է մի մարգարեական գետ, որը կազմված է Եդեմից բխող ջրերից՝ մարդկանցից բխող ջրերի հետ խառնված:

Հնարավոր է, որ իմ բարձրացրած այս երկրնորանքի վերաբերյալ լինեն բազմաթիվ տարբերակներ, սակայն ես կներկայացնեմ որոշ մտքեր, որպեսզի տեսնեք իմ միտքը: Արդյո՞ք աշխարհիկ պատմաբաններն ու աստվածաբանները ճիշտ են, իսկ Քույր Ուայթը՝ սխալ: Ոչ ոք չի վիճարկում, որ «Սենաարի մեծ գետերը» Տիգրիսն ու Եփրատն են: Ուրեմն, երբ Քույր Ուայթը Պարսկաստանում գտնվող Ուլայի գետը բնորոշում է որպես Սենաարի մեծ գետ, մի՞ թե նա կեղծ մարգարե է: Կամ արդյո՞ք նա ճշմարիտ մարգարե է, որն ընդամենը սխալ է գործել: Քանի՞ սխալ կարող է գործել ճշմարիտ մարգարեն, մինչև որ անցնի այն սահմանը և դառնա կեղծ մարգարե: Կամ պատմաբաննե՞րն են սխալ: Կամ արդյո՞ք նա իրականում ճիշտ է: Կամ պատմաբաններն ու Քույր Ուայթը երկուսն էլ ճիշտ են: Ես բարձրացրեցի այս երկրնորանքը այն նպատակով, որ դրա բացատրությունն օգտագործեմ որպես հավելյալ կետ այն վուշագգեստ մարդու վերաբերյալ, որ կանգնած է գետի վրա, և որին հարց է տրվում՝ «Մինչև ե՞րբ», թե՛ Հիդդեկեյ, թե՛ Ուլայի գետերի տեսիլքում:

Դանիելի ութերորդ գլխում Դանիելը գտնվում է Պարսկաստանում՝ Շուշանում, և Շուշանը գտնվում է Ուլայ գետի վրա, որը, գյուղատնտեսական համակարգի շնորհիվ, ներառում է բնական գետը, ինչպես նաև մարդու ձեռքով կառուցված ջրանցքների մի ամբողջ շարք: Երբ Ուլայը հոսում է ևս մոտ հարյուր հիսուն մղոն, այն միանում է Տիգրիս և Եփրատ գետերի միախառնման վայրին: Տիգրիսն ու Եփրատը, որոնք սկիզբ են առել Եդեմում, ի վերջո միանում են, և երբ նրանք միախառնվում են, Պարսկաստանից եկող Ուլայ գետը միանում է նույն կետում: Երբ Ուլայ գետը հասնում է Տիգրիսի ճահճային համակարգին՝ Տիգրիսի և Եփրատի միախառնման վայրում, Ուլայը դառնում է այն ջրերի մի մասը, որոնք կազմում են Սենաարի մեծ գետերը: Պատմաբանները ճիշտ են, և նույնքան ճիշտ է նաև Քույր Ուայթը:

Երբ Քույր Ուայթը ութերորդ գլխում նույնականացնում է Ուլայի տեսիլքը, նա նույնականացնում է մի գետ, որը հայտնի է իր մարդակերտ ջրանցքային համակարգով, որը միացնում է Տիգրիս և Եփրատ գետերը, որոնք ներկայացնում են 2520 տարիների երկու ժամանակաշրջաններ, որոնք ավարտվեցին 1798 և 1844 թվականներին:

Տիգրիսի հին անուններից մեկը Հիդդեկեյն է, և Եփրատի հետ ունեցած հարաբերության մեջ այդ երկու գետերն էլ մարգարեականորեն որոշակիորեն տեղորոշվել են որպես առնչվող Ասորեստանի և Բաբելոնի հետ, որոնք ևս նույնացվում են որպես երկու

առյուծներ, որ պետք է պատժեն Աստծու հոտին: Այդ երկու ամայացնող զորությունները նախապատկերեցին հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի երկու ամայացնող զորությունները, որոնք մի տղամարդու և մի կնոջ, կամ մի եկեղեցու և մի պետության խորհրդանիշներ են: Հեթանոսական Հռոմը տղամարդն էր՝ ներկայացնող պետական կառավարման արվեստը, իսկ պապական Հռոմը եկեղեցական իշխանության անմաքուր կինն է: Աստրեստանը տղամարդն էր, իսկ Բաբելոնը՝ կինը նրանց մարգարեական փոխհարաբերության մեջ, այսպիսով նույնացնելով Տիգրիսը որպես տղամարդ և Եփրատը որպես կին:

Տիգրիս գետը պետականության գետն է, որը հասնում էր մինչև 1798 թվականը, իսկ Եփրատը՝ եկեղեցականության, հասնում էր մինչև 1844 թվականը: Եփրատը պիտի հասներ մինչև 1844 թվականը, որովհետև 1844 թվականի պատգամը Բաբելոնի մասին էր (Եփրատը), որը 1844 թվականին կրկին ընկավ: Երբ Եփրատը 1844 թվականին ջրվեժ առաջացրեց, Ուլայ գետը, որը նույնպես միացել էր միախառնությանը՝ որպես մարդկային գործերի խորհրդանիշ, իր ջրերը միավորեց մյուս գետի ջրերին: Պետականության գետը պատնեշվեց 1798 թվականին, երբ քաղաքացիական իշխանությունը վերցվեց պապական իշխանությունից: Նույն այդ տարում Միացյալ Նահանգները սկսում է թագավորել որպես երկրի գազան և աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Տիգրիս գետը պատնեշվում է 1798 թվականին՝ հենց այնտեղ, որտեղ պետությունը վերջապես ամբողջ աշխարհին կստիպի քանդել պատնեշը, որն այժմ զսպում է պապական հալածանքի հեղեղները, որոնք շուտով կսրբեն աշխարհը՝ որպես ճնշող հեղեղ: Այդ պատը, կամ պատնեշը, եկեղեցու և պետության բաժանման պատն է:

1844 թվականին թե՛ Եփրատը, թե՛ Ուլայը 1844 թվականի պատգամը նույնացնում են Բաբելոնի անկման հետ, և նաև հենց այն գործի հետ, որը Քրիստոսը սկսեց 1844 թվականին, երբ, որպես Ուխտի Պատգամաբեր, Նա Բաբելոնի ջրերն ու մարդկային գործերը մաքրեց մի ժողովրդի միջից, որը պետք է մտներ Իր սրբարանը,—մի ժողովուրդ, որ կարիք ուներ մաքրվելու նախքան Սրբության Սրբոց մտնելը: Այդ ժողովրդի վերջնական մաքրագործումը կատարվեց այն անձրևով, որ թափվեց Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի ներքո, և Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի այդ անձրևակաթիլները թորված էին Տիգրիսի ջրերից, ինչպես միլլերիտները նույնացրին պապական Հռոմը և 1798 թվականը, և ինչպես նրանք նույնացրին Բաբելոնի անկումը ու մաքրվեցին փակ դռնից առաջ պատգամով, կամ կարելի է ասել՝ մաքրվեցին այն անձրևով, որ բխում էր Ուլայի, Տիգրիսի և Եփրատի գետերի թորված ջրերից, մինչ նրանք ներկայացնում էին Դանիել 8:14-ի պատգամը և կատարում Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը հակատիպային Քավության Օրվա բացումից առաջ:

Երբ Դանիելի տասներկուերորդ գլխի յոթերորդ համարում Քրիստոսը կանգնած է Հիդդեկելի ջրերի վրա, Նա կանգնած է Տիգրիսի ջրերի վրա՝ տեսիլքում ներկայացված պետականության այն ջրերի վրա, որը ուրվագծում է մարդկային պետականության վերջին շարժումները՝ մինչև փորձության ժամանակի ավարտը: Նա կանգնած է

այնտեղ՝ պատասխանելով նախորդ համարի հարցին, ճիշտ ինչպես Ուլայի գետի տեսիլքում՝ բեհեզից հագնված մարդը, որ այնտեղ Պաղմունին է՝ Սքանչելի Հաշվողը, պատասխան է տալիս նախորդ համարի հարցին: Երկու դեպքերում էլ երկխոսությունը երկնային երկխոսություն է հրեշտակների և Քրիստոսի միջև, և երկու դեպքերում էլ հարցը սա է. «Մինչև ե՞րբ»:

Պատասխանը հասնում է մինչև 2300 օր. ութերորդ և տասներկուերորդ գլուխներում այն է՝ «Ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ»: Պատասխանը հասկացվել է որպես 2300 տարի և 1260 տարի, սակայն 1844 թվականին Աստված արգելք դրեց մարգարեական պատգամի ներսում ժամանակի կիրառման վրա, որովհետև ժամանակ այլևս չկա: Ի՞նչ է Պաղմունիի՝ կտավագետ հագած մարդու, պատասխանը Իր վերջին սերնդի համար: «Մինչ ե՞րբ» հարցը բազմաթիվ վկաներով ցույց է տրվել՝ նույնացնելու կիրականության օրենքը որպես այդ հարցի պատասխանը. ապա մաքրագործվում է արդյոք սրբարանը կիրականության օրենքի ժամանակ, և «այս բոլոր հրաշքներն ըն» են ավարտվում կիրականության օրենքի ժամանակ: Որո՞նք են այն «հրաշքները», որ ավարտվում են կիրականության օրենքի ժամանակ, և ե՞րբ սկսվեցին այդ «հրաշքները»:

Այնուհետև ես՝ Դանիելս, նայեցի, և ահա կանգնած էին ուրիշ երկուսը՝ մեկը գետի ափի այս կողմում, և մյուսը՝ գետի ափի այն կողմում: Եվ մեկը հարցրեց վուշե հանդերձներով հագնված այն մարդուն, որ կանգնած էր գետի ջրերի վրա. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշալիքների վախճանը»:

Եվ ես լսեցի կտավով հագնված այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելը, այս բոլոր բաները պիտի վերջանան: Դանիել 12:5–7.

«Մինչև ե՞րբ» խորհրդանշական հարցը նշանավորում է Կիրականության օրենքը, և հրեշտակը չհարցրեց, թե երբ պիտի լինեն Կիրականության օրենքը, այլ՝ թե երբ պիտի լինեն հրաշալիքների վախճանը: «Հրաշալիքները» վերջանում են Կիրականության օրենքով, ուստի ի՞նչ են այն հրաշալիքները, որ տանում են դեպի Կիրականության օրենքը: Կամ, ավելի որոշակի ասած, որո՞նք են այն «հրաշալիքները», որոնք ներկայացված են Հիդդեկելի մոտ տրված տեսիլքում՝ ներկայացված տասներորդից մինչև տասներկուերորդ գլուխներում: Եթե կարողանանք որոշել, թե ինչ են «հրաշալիքները», գուցե կարողանանք գտնել, թե երբ են «հրաշալիքները» սկսվում: Դանիել տասներորդ գլխում Գաբրիելը մասնավորապես հայտնում է, թե որն էր իր նպատակը տեսիլքի ընթացքում Դանիելի հետ իր հաղորդակցության մեջ:

Եվ այժմ եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ տամ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է: Դանիել 10:14:

Գաբրիելը եկավ, որպեսզի Աստծու ժողովրդին հասկանալի դարձնի, թե ինչ է պատահելու նրանց վերջին օրերում: Ենթադրել, թե Դանիել տասներկուերորդ գլխի

մարգարեությունները Միլլերականների կողմից ճիշտ էին հասկացվել, բայց այդ ընդունումն օգտագործել՝ գլուխը վերջին օրերին վերաբերելու կիրառությունը ժխտելու համար, նշանակում է խափանել Գաբրիելի հռչակած նպատակը: Երբ Գաբրիելը տասնմեկերորդ գլխի առաջին խոսքից սկսում է մարգարեական պատմությունը մինչև տասներկուերորդ գլխի երրորդ խոսքը, ներկայացված պատմությունն այն արտաքին մարգարեական մանրամասներն են, թե ինչպես են վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն աշխարհը տանում դեպի Արմազեդոն: Գլխի ներսում կան հատվածներ, որոնք նկարագրում են Աստծու ժողովրդի հալածվելը, սակայն տասնմեկերորդ գլխի պատմությունը հիմնականում արտաքին հայտնություն է: Մա նշանակում է, որ տասներորդ գլուխը և տասներկուերորդ գլուխը Դանիելի վերջին տեսիլքի ներսում ներկայացնում են ալֆա և օմեգա, որովհետև, ի տարբերություն տասնմեկերորդ գլխի, երկուսն էլ նկարագրում են ներքին պատգամ, որը մատնանշում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Միջին գլուխը մարդկության ապստամբությունն է, ինչպես ներկայացված է հյուսիսի թագավորով՝ Հոմի պապով, իսկ ալֆա հանդիսացող տասներորդ գլուխը, օմեգա հանդիսացող տասներկուերորդ գլխի հետ միասին, նույնացնում են վերջին օրերում հարյուր քառասունչորս հազարի ներքին փորձառությունը: Բոլոր երեք գլուխներն էլ տանում են դեպի շնորհի ժամանակի փակումը, ալֆա գլուխը սկսվում է Աստծուց վախենալով, որը բաժանում է երկրպագուների երկու դաս, և գլխի վերջում Դանիելին տրվում է զորության կրկնապատկում՝ այսպիսով նույնացնելով առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները: Տասներկուերորդ գլուխը օմեգա գլուխն է, և այն նույնացնում է երրորդ հրեշտակի դատաստանի պատգամը:

Տասնմեկերորդ գլուխը մանրամասնում է մարդկության ապստամբությունը՝ Երուսաղեմի կործանումից մինչև փորձության ժամանակի ավարտը, որը, ըստ Քույր Ուայթի, աշխարհի վախճանին փորձության ժամանակի ավարտի պատկերավոր ներկայացումն է: Դանիել 11-ը սկսվում է Երուսաղեմի կործանումից, որովհետև Դանիելը նրանցից մեկն էր, ովքեր տարվեցին Բաբելոն Երուսաղեմի եռակի կործանման ընթացքում, որը նախատիպարեց նույն քաղաքի կործանումը մ.թ. 70 թվականին, ապա կրկին՝ վերջին օրերում, ինչպես ներկայացված է աշխարհով:

Երուսաղեմի երկու բառացի կործանումներ, որոնք տեղի ունեցան տարվա նույն օրը՝ իրարից վեց հարյուր վաթսուներեք տարի հեռավորությամբ: Այդ երկու կործանումները վերաբերում էին այն քաղաքին, որտեղ Ուխտի տապանակը պետք է գտնվեր: Մելովն ուներ նույն մարգարեական բնութագրերը և ներկայացնում է այն քաղաքի առաջին կործանումը, որտեղ Աստծո ներկայությունը գտնվում էր կամ պետք է գտնվեր: Երբ Քույր Ուայթը Երուսաղեմի կործանումն օգտագործում է որպես վերջին օրերի կործանման խորհրդանիշ, նա մեկնաբանում է Քրիստոսի քարոզը Երուսաղեմի կործանման մասին:

Մելովը, Նաբուգոդոնոսորի և Տիտոսի օրոք Երուսաղեմի կործանումը երեք վկաներ են վերջին օրերի մասին, ինչպես ներկայացված է Աստծո քաղաքի կործանմամբ: Մելովը առաջին հրեշտակի լուրն է, որը սովորեցնում է վախենալ Աստծուց, մի բան, որ Եղին

չարեց, և Նրան փառք տալ, մի բան, որ Եղին չարեց, որովհետև Նրա դատաստանի ժամը եկել է: Երկրորդ հրեշտակի լուրն այն տեղն է, որտեղ մենք գտնում ենք կրկնապատկում՝ ինչպես ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորով և Տիտոսով: Երուսաղեմի երրորդ կործանումը, վերջին օրերում, փորձաշրջանի ավարտին է, որը դատաստանի ավարտն է:

Տասնմեկերորդ գլուխը երեք հրեշտակների պատգամների արտաքին պատմությունն է: Այն զետեղված է տասներորդ գլխի բաժանման տեսիլքի և զորություն շնորհող երեք հպումների միջև, որոնք տեղի են ունենում Դանիելի տեսիլքի քսաներկուերորդ օրը: Սա նշանակում է, որ տասներկուերորդ գլուխը ևս լինելու է վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի վրա հասնողի ներքին պատմության մասին: Սա նաև նշանակում է, որ տասներկուերորդ գլխի ներսում եղող լույսը քսաներկու անգամ ավելի պայծառ է, քան տասներորդ գլխի լույսը:

Ուլայի տեսիլքում էլ Քրիստոսին տրվեց հարցը՝ «Մինչև ե՞րբ»: Տասներեքերորդ համարի այդ հարցին նախորդող նախորդ տասներկու համարները նույնացնում էին արտաքին մարգարեական պատմությունը, որը ներկայացնում էր Աստվածաշնչյան մարգարեության զորությունների վերաբերյալ կարևոր մանրամասներ: Այդ տասներկու համարները պարզապես կրկնում և ընդարձակում էին յոթերորդ գլխում ներկայացված պատմությունը: Այդ համարներում շարադրված մարգարեական պատմությունը կրկնվում և ընդարձակվում է տասնմեկերորդ գլխում՝ սկսվելով Մարերի և Պարսիկների ժամանակից: Ութերորդ գլխի վերջին կեսը և ամբողջ իններորդ գլուխը մարգարե Դանիելի կողմից Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի ներկայացումն է: Ուլայի գետերի տեսիլքում գտնվող մարգարեական պատմության տեսիլքը՝ երեք գլուխների ընթացքում, ինչպես նաև այդ գլուխներում Աստծո ժողովրդի ներկայացումը Դանիելի և Գաբրիելի փոխգործակցության միջոցով, տասներորդից տասներկուերորդ գլուխների ալֆան ու օմեգան է:

Քանի որ Հիդդեկելը օմեգան է, իսկ Ուլայը՝ ալֆան, այն զորությունը, որ ներկայացված է այն լույսով, որը տասներկուերորդ գլխում բացվում է, երբ հասնում է վերջի ժամանակը, քսաներկու անգամ ավելի պայծառ է, քան այն տեսիլքը, որը Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունն ու հիմքն է: Այսպես լինելով՝ Դանիելի վերջին տեսիլքի լույսը ուղղակիորեն նույնացվում է որպես լույս, որ կապված է վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի հետ: Երբ հրեշտակը կտավատ հագած մարդուն հարցնում է. «Մինչև ե՞րբ»՝ այս հրաշքների ավարտը, այդ հրաշքները նրանք են, ովքեր փայլում են ինչպես աստղերը հավիտյանս հավիտենից, ինչպես Աբրամի ուխտի պատմությունը արձագանքում է Աբրամին տրված այն պատվերին, որ նա նայի աստղերին: Դանիել տասներկուսում եղած հրաշքները մարդկային էակների փոխակերպումն է՝ հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի:

Ավելի վաղ մի կետում մենք արձանագրեցինք, որ Դանիել 12-ի տասնմեկերորդ համարը նշում է մարգարեական մի ժամանակաշրջան, որը բաղկացած է երկու փուլից, որոնցից առաջինը երեսուն տարի է: Որպեսզի տասնմեկերորդ համարի վրա դրվի պատշաճ շեշտադրումը, ես դիմեցի յոթերորդ համարին՝ ցույց տալու համար

Քրիստոսի անմիջական ներգրավվածությունը այն հրաշքների մեջ, որ Նա կատարում է իր ժողովրդի մեջ վերջին օրերին:

Տասնմեկերորդ համարին վերադառնալով՝ ցանկանում եմ ձեզ հիշեցնել, որ տասներկրորդ գլուխը Գաբրիելի կողմից ուղղակիորեն կոչվում է «վերջին օրեր»։ Հարյուր քառասունչորս հազարի օրերում, այն օրերում, երբ նրանք կնքվում են և Աստծո հետ ուխտի մեջ են մտնում, ըստ Դանիելի գրքի, կլինի մի լուր, որի կնիքը պիտի բացվի, և որը պիտի գործանա մինչև բարձրաձայն աղաղակ։ Այդ լուրը տասներկրորդ գլխում ներկայացված է երեք առանձին մարգարեական ժամանակաշրջաններով, որոնք արդեն իսկ սահմանվել էին միլլերականների կողմից և ապա հավանության արժանացան Մարգարեության Հոգու կողմից։ Այդ երեք ժամանակաշրջանները ժամանակ չեն ներկայացնում, որովհետև նույն այն հրեշտակը, որ տասներկրորդ գլխում երկու ձեռքն էլ դեպի երկինք բարձրացրեց, Հայտնության տասներորդ գլխում մեկ ձեռքը դեպի երկինք բարձրացրեց և երկվեց, որ այլևս ժամանակ չի լինելու։ 1844 թվականին հնչած այդ հայտարարությունը նշանակում է, որ Դանիել տասներկուսի մեջ եղած երեք մարգարեական ժամանակաշրջանները խորհրդանշական շրջաններ են, որոնք նախատեսված չեն ժամանակ ներկայացնելու համար։

Ուստի, երբ Դանիել տասներկուում միջին խորհրդանշական մարգարեական ժամանակաշրջանը երկակի ժամանակաշրջան է, որը սկսվում է երեսուն տարով հենց այն գլխում, որտեղ Միքայելը կանգնում է, ապա գիտեք, որ երեսուն տարով սկսվող այդ երկակի ժամանակաշրջանը Աբրամի ալֆա մարգարեության կատարյալ իրականացումն է։ Ժամանակի մարգարեության օմեգան, որը ուխտի պատմությունը սկսում է ընտրյալ ժողովրդի առումով, իր կատարյալ իրականացմանի է հասնում նույն գլխում, որը Դանիելի վկայության գագաթնակետն է այն մասին, թե ինչ է պատահելու Աստծու ժողովրդի հետ վերջին օրերում։

Վերջի ժամանակում Դանիելի գիրքը բացվում է, և այդպիսով ծագած լույսը կնքում է Աստծո ժողովրդին։ Վերջի ժամանակում Դանիելի գիրքը բացվում է, և այդպիսով ծագած լույսը ներկայացված է Դանիելի վերջին գլխում գտնվող երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններով։ Այդ գլուխը այն երեք գլուխների օմեգան է, որոնք կազմում են Հիդդեկելյան տեսիլքը, իսկ Հիդդեկելյան տեսիլքը օմեգան է այն երեք գլուխների համար, որոնք ներկայացնում են Դանիելի գետային տեսիլքների ալֆան։ Գետերը, որոնք սկիզբ էին առել Եդեմում, ի վերջո հասան Դանիելին, և ապա Աստծո մարգարեական Խոսքը դրանք հասցրեց առաջին և երկրորդ հրեշտակի միլլերիտական շարժմանը՝ երեք հրեշտակների երկու շարժումների ալֆա շարժմանը։ Տասնմեկերորդ համարի 1290 տարիները օմեգան են Աբրահամի և Պողոսի 430-ամյա մարգարեության համար։

Մինչ շարունակենք Դանիել տասներկուի և դրա կապի մասին Աբրամի մարգարեության հետ, լավ է հիշել, թե ով էր Պողոսը։ Պողոսը ոչ միայն հեթանոսների առաքյալն էր, այլ, ոչ պակաս կարևոր, իր պատգամը ներկայացնում էր Աստծո մարգարեական Խոսքի միջոցով։ Դրանից էլ ավելի կարևորն այն է, որ Պողոսը դիսպենսացիոն մարգարե էր։ Դիսպենսացիոն մարգարեն այնպիսի մարգարե է, որ

բարձրացվում է՝ առաջնորդելու Աստծո ժողովրդին մի դիսպենսացիայից մյուսը, ինչպես Մովսեսը՝ զոհասեղանային պաշտամունքից դեպի սրբարանի պաշտամունք, Հովհաննես Մկրտիչը՝ երկրային սրբարանից դեպի Երկնային Սրբարան: Պողոսը, անհամեմատ ավելի, քան Աստվածաշնչի բոլոր մյուս հեղինակները միասին վերցրած, արձանագրեց ավելի շատ տեղեկություն և կանոններ՝ բառացիից դեպի հոգևորի կիրառության վերաբերյալ: Նա բարձրացվեց՝ բացատրելու բառացիից դեպի հոգևոր անցումը՝ Աստծո ուխտի ժողովրդի համատեքստում:

Պողոսը կապող օղակն է Աբրահամի ընտրյալ ժողովրդի ուխտի խոստումների միջև, այն ժամանակ, երբ այդ ընտրյալ ժողովուրդը բառացիից անցում կատարեց դեպի հոգևոր: Եթե դու հաստատված չես այն դերի ըմբռնման մեջ, թե ով էր Պողոսը ուխտի պատմության մեջ, ապա գուցե չտեսնես, թե որքան աստվածայնորեն համապատասխան է այն, որ Աստծո ուխտի ժողովրդի վերաբերյալ առաջին ժամանակային մարգարեությունը երկակի ժամանակային մարգարեություն է, որը սկսվում է 30-ամյա ժամանակաշրջանով: Մի մարգարեություն, որ հաստատվեց ընտրյալ ժողովրդի հոր կողմից, և երբ նրանք անցում կատարեցին դեպի հոգևոր ընտրյալ ժողովուրդ, բարձրացվեց տնտեսության մի մարգարե՝ այդ անցումը ճանաչելու և բացատրելու համար, ինչպես նաև Աբրահամի ժամանակային մարգարեությունը վավերացնելու՝ Նոր Կտակարանից երկրորդ վկայությամբ, որը համահունչ է Հին Կտակարանի առաջին վկայությանը: Աբրամը սկզբում, ապա Պողոսը վերջում՝ նախատիպորեն պատկերում են վերջին օրերի 1290-ի նշանակությունը:

Կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Զաքարիայի տեսիլքը Հեսուի և Հրեշտակի մասին առանձնահատուկ ուժով կիրառվում է Աստծո ժողովրդի փորձառության նկատմամբ մեծ քավության օրվա եզրափակիչ տեսարաններում: Այն ժամանակ մնացորդ եկեղեցին պիտի բերվի մեծ փորձության և նեղության մեջ: Նրանք, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը, պիտի զգան վիշապի և նրա զորքերի ցատումը: Մատանան աշխարհը համարում է իր հպատակները. նա իր տիրապետության տակ է առել նույնիսկ շատերին, որոնք իրենց քրիստոնյա են դավանում: Բայց ահա մի փոքր խումբ, որ դիմադրում է նրա գերիշխանությանը: Եթե նա կարողանար նրանց ջնջել երկրից, նրա հաղթանակը լիակատար կլիներ: Ինչպես նա ազդեց հեթանոս ազգերի վրա, որպեսզի կործանեն Իսրայելին, այնպես էլ մոտ ապագայում նա պիտի դրդի երկրի ամբարիշտ ուժերին՝ կործանելու Աստծո ժողովրդին: Մարդկանցից պիտի պահանջվի հնազանդություն մատուցել մարդկային հրամանագրերին՝ խախտելով աստվածային օրենքը:»

«Աստծուն հավատարիմ եղողները պիտի ենթարկվեն սպառնալիքների, մատնության, օրենքից դուրս հռչակման: Նրանք «կմատնվեն թե՛ ծնողներից, թե՛ եղբայրներից, թե՛ ազգականներից, թե՛ բարեկամներից», նույնիսկ մինչև մահ: Ղուկաս 21:16: Նրանց միակ հույսը Աստծո ողորմության մեջ է, նրանց միակ պաշտպանությունը՝ աղոթքը: Ինչպես Հեսուն էր աղերսում Հրեշտակի առաջ, այնպես էլ մնացորդ եկեղեցին, սրտի կոտրվածությամբ և անխախտ հավատով, Հիսուսի միջոցով իրենց Բարեխոսի, պիտի աղերսի ներում և ազատագրություն:

Նրանք լիովին գիտակցում են իրենց կյանքի մեղավորությունը, տեսնում են իրենց տկարությունն ու անարժանությունը, և պատրաստ են հուսահատվելու»:

«Փորձիչը կանգնած է նրանց մոտ՝ մեղադրելու նրանց, ինչպես կանգնած էր՝ Հեսուին հակառակվելու համար: Նա մատնացույց է անում նրանց կեղտոտ հանդերձները, նրանց արատավոր բնավորությունները: Նա ներկայացնում է նրանց տկարությունն ու անմտությունը, նրանց անշնորհակալության մեղքերը, նրանց՝ Քրիստոսին անհամապատասխան լինելը, որով անարգվել է նրանց Փրկիչը: Նա ջանում է սարսափեցնել նրանց այն մտքով, թե նրանց դրությունը անհույս է, թե նրանց պղծության բիծը երբեք չի մաքրվի: Նա հույս ունի այդպես կործանել նրանց հավատը, որպեսզի նրանք անձնատուր լինեն նրա փորձություններին և շեղվեն Աստծուն իրենց հավատարմությունից»:

«Սատանան ճշգրիտ գիտություն ունի այն մեղքերի մասին, որոնք նա գայթակղեցրել է Աստծո ժողովրդին գործելու, և նա գորացնում է նրանց դեմ իր մեղադրանքները՝ հայտարարելով, թե իրենց մեղքերով նրանք զրկվել են աստվածային պաշտպանությունից, և պնդելով, թե իրավունք ունի նրանց կործանելու: Նա հայտարարում է, որ նրանք նույնքան արժանի են, որքան ինքը, Աստծո բարեհաճությունից վտարվելու: «Սրանք,— ասում է նա,— այն ժողովուրդն են, որն են, որ պետք է երկնքում զբաղեցնեն իմ տեղը և այն հրեշտակների տեղը, որոնք միացան ինձ: Նրանք դավանում են, թե հնազանդվում են Աստծո օրենքին. բայց արդյո՞ք պահել են նրա պատվիրանները: Արդյո՞ք իրենք իրենց ավելի չեն սիրել, քան Աստծուն: Արդյո՞ք իրենց շահերը Նրա ծառայությունից վեր չեն դասել: Արդյո՞ք աշխարհի բաները չեն սիրել: Նայե՛ք այն մեղքերին, որոնք նշանավորել են նրանց կյանքը: Ահա՛ նրանց եսասիրությունը, նրանց չարությունը, նրանց փոխադարձ ատելությունը: Մի՞ թե Աստված ինձ և իմ հրեշտակներին կվտարի Իր ներկայությունից, և միաժամանակ կպարգևատրի նրանց, ովքեր մեղավոր են եղել նույն մեղքերի մեջ: Դու չես կարող այդ անել, ո՞վ Տեր, արդարությամբ: Արդարությունը պահանջում է, որ դատավճիռ արձակվի նրանց դեմ»:

«Բայց թեև Քրիստոսի հետևորդները մեղանշել են, նրանք իրենց չեն մատնել սատանայական ուժերի վերահսկողությանը: Նրանք ապաշխարել են իրենց մեղքերի համար և խոնարհությամբ ու սրտի փշրանքով փնտրել են Տիրոջը, և աստվածային Բարեխոսը միջնորդում է նրանց օգտին: Նա, Ով առավելապես վիրավորվել է նրանց անշնորհակալությունից, Ով գիտի նրանց մեղքն ու նաև նրանց ապաշխարությունը, հայտարարում է. «Տերը քեզ սաստի, ո՛վ Սատանա: Ես Իմ կյանքը տվեցի այս հոգիների համար: Նրանք փորագրված են Իմ ձեռքի ավերի վրա: Նրանք կարող են ունենալ բնավորության անկատարություններ, նրանք կարող են ձախողված լինել իրենց ջանքերում, բայց նրանք ապաշխարել են, և Ես ներել ու ընդունել եմ նրանց»:

«Սատանայի հարձակումները գորավոր են, նրա խաբեությունները՝ նուրբ. բայց Տիրոջ աչքը Իր ժողովրդի վրա է: Նրանց նեղությունը մեծ է, և հնոցի բոցերը թվում են, թե արդեն պատրաստ են կլանել նրանց. բայց Հիսուսը նրանց դուրս կբերի

որպես կրակի մեջ փորձված ոսկի: Նրանց երկրավորությունը կհեռացվի, որպեսզի նրանց միջոցով Քրիստոսի պատկերը կատարյալ կերպով հայտնվի:»

«Երբեմն կարող է թվալ, թե Տերը մոռացել է Իր եկեղեցու վտանգները և այն վնասը, որ նրան հասցրել են իր թշնամիները: Բայց Աստված չի մոռացել: Այս աշխարհում չկա ոչինչ, որ Աստծո սրտին այնքան թանկ լինի, որքան Իր եկեղեցին: Նրա կամքը չէ, որ աշխարհիկ քաղաքականությունը ապականի նրա պատմությունը: Նա Իր ժողովրդին չի թողնում, որ սաստանայի փորձություններով հաղթահարվի: Նա պիտի պատժի նրանց, ովքեր խեղաթուրում են Իր պատկերը, բայց ողորմած պիտի լինի բոլոր նրանց հանդեպ, ովքեր անկեղծորեն ապաշխարում են: Նրանց, ովքեր Նրան են աղաղակում ուժի համար՝ քրիստոնեական բնավորության զարգացման նպատակով, Նա պիտի տա ողջ անհրաժեշտ օգնությունը:»

«Վերջի ժամանակ Աստծու ժողովուրդը պիտի հառաչի և ողբա երկրում կատարվող պղծությունների համար: Արտասուքներով նրանք պիտի զգուշացնեն ամբարիշտներին այն վտանգի մասին, որին նրանք ենթարկվում են՝ ոտնահարելով աստվածային օրենքը, և անպատմելի վշտով ապաշխարությամբ պիտի խոնարհվեն Տիրոջ առաջ: Ամբարիշտները պիտի ծաղրեն նրանց վիշտը և պիտի հեզնեն նրանց հանդիսավոր հորդորները: Սակայն Աստծու ժողովրդի տառապանքն ու խոնարհությունը անսխալ վկայություն են այն բանի, որ նրանք վերստին ձեռք են բերում այն զորությունն ու բնավորության վեհությունը, որ կորցրել էին մեղքի հետևանքով: Քանի որ նրանք ավելի են մոտենում Քրիստոսին, քանի որ նրանց աչքերը սևեռված են Նրա կատարյալ սրբության վրա, նրանք այնքան հստակ են տեսնում մեղքի ծայրահեղ մեղավորությունը: Հեզությունն ու խոնարհությունը հաջողության և հաղթության պայմաններն են: Փառքի պսակը սպասում է նրանց, ովքեր խոնարհվում են խաչի ստորոտում:»

Աստծո հավատարիմ, աղոթողներն, ասես, Նրա հետ միասին փակված են ապահովության մեջ: Նրանք իրենք չգիտեն, թե որքան հաստատուն կերպով են պաշտպանված: Սատանայի դրդմամբ այս աշխարհի իշխանավորները ջանում են կործանել նրանց, բայց եթե Աստծո զավակների աչքերը բացվեին, ինչպես Դոթանում բացվեցին Եղիսեի ծառայի աչքերը, նրանք կտեսնեին Աստծո հրեշտակներին՝ բանակած իրենց շուրջը և զսպելով խավարի զորագնդերը:

«Երբ Աստծո ժողովուրդը Նրա առաջ խոնարհեցնում է իր հոգիները՝ աղաչելով սրտի մաքրություն, հրամանը տրվում է. «Վերցրե՛ք կեղտոտ հանդերձները», և հնչում են քաջալերական խոսքերը. «Ահա քո անօրենությունը քեզանից հեռացրի, և քեզ կհազցնեմ փոփոխական զգեստներ»: Զաքարիա 3:4: Քրիստոսի արդարության անբիծ հանդերձը դրվում է Աստծո փորձված, փորձության ենթարկված, հավատարիմ զավակների վրա: Արհամարհված մնացորդը հազցվում է փառավոր զգեստներով՝ այլևս երբեք չապականվելու աշխարհի ապականություններով: Նրանց անունները պահպանվում են Գառան կյանքի գրքում՝ գրանցված բոլոր դարերի հավատարիմների շարքում: Նրանք դիմադրել են խաբեբայի նենգություններին. նրանք իրենց հավատարմությունից չեն շեղվել վիշապի մոնչյունից: Այժմ նրանք հավիտենապես ապահովված են փորձողի հնարքներից:

Նրանց մեղքերը փոխանցվում են մեղքի սկզբնավորողին: Նրանց գլուխների վրա դրվում է «գեղեցիկ խույր»»:

«Մինչ Սատանան առաջ էր բերում իր մեղադրանքները, սուրբ հրեշտակները, անտեսանելի, անցուդարձ էին անում՝ հավատարիմների վրա դնելով կենդանի Աստծու կնիքը: Սրանք են նրանք, որ Կենդանակալի հետ կանգնած են Սիոն լեռան վրա՝ իրենց ճակատների վրա ունենալով Հոր անունը գրված: Նրանք գահի առաջ երգում են նոր երգը, այն երգը, որ ոչ ոք չի կարող սովորել, բացի այն հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնվել էին երկրից: «Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառին, ուր էլ որ Նա գնում է: Սրանք մարդկանց միջից փրկագնվեցին՝ լինելով Աստծուն և Գառին նվիրված առաջին պտուղները: Եվ նրանց բերանում նենգություն չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են Աստծու գահի առաջ»:
Հայտնություն 14:4, 5:

«Այժմ հասել է Հրեշտակի խոսքերի լիակատար իրականացումը. «Լսի՛ր այժմ, ո՛վ Հովսուա քահանայապետ, դու և քո առջև նստող քո ընկերները, որովհետև նրանք զարմանալի մարդիկ են. քանզի ահա Ես բերելու եմ Իմ Ծառա Ճյուղին»: Զաքարիա 3:8: Քրիստոսը հայտնվում է որպես Իր ժողովրդի Փրկիչն ու Ազատարարը: Այժմ իսկապես մնացորդը «զարմանալի մարդիկ» են, քանի որ նրանց ուխտագնացության արցունքներն ու խոնարհությունը տեղ են տալիս ուրախությանն ու պատվին՝ Աստծո և Գառի ներկայության մեջ: «Այն օրը Տիրոջ Ճյուղը կլինի գեղեցիկ և փառավոր, և երկրի պտուղը՝ գերազանց ու վայելչագեղ Բսրայելի փրկվածների համար: Եվ պիտի լինի, որ նա, ով մնացել է Սիոնում, և նա, ով մնացել է Երուսաղեմում, սուրբ պիտի կոչվի, այսինքն՝ ամեն ոք, որ գրված է կենդանիքների թվում Երուսաղեմում»: Եսայիա 4:2, 3»: Մարգարեններ և թագավորներ 587–592: